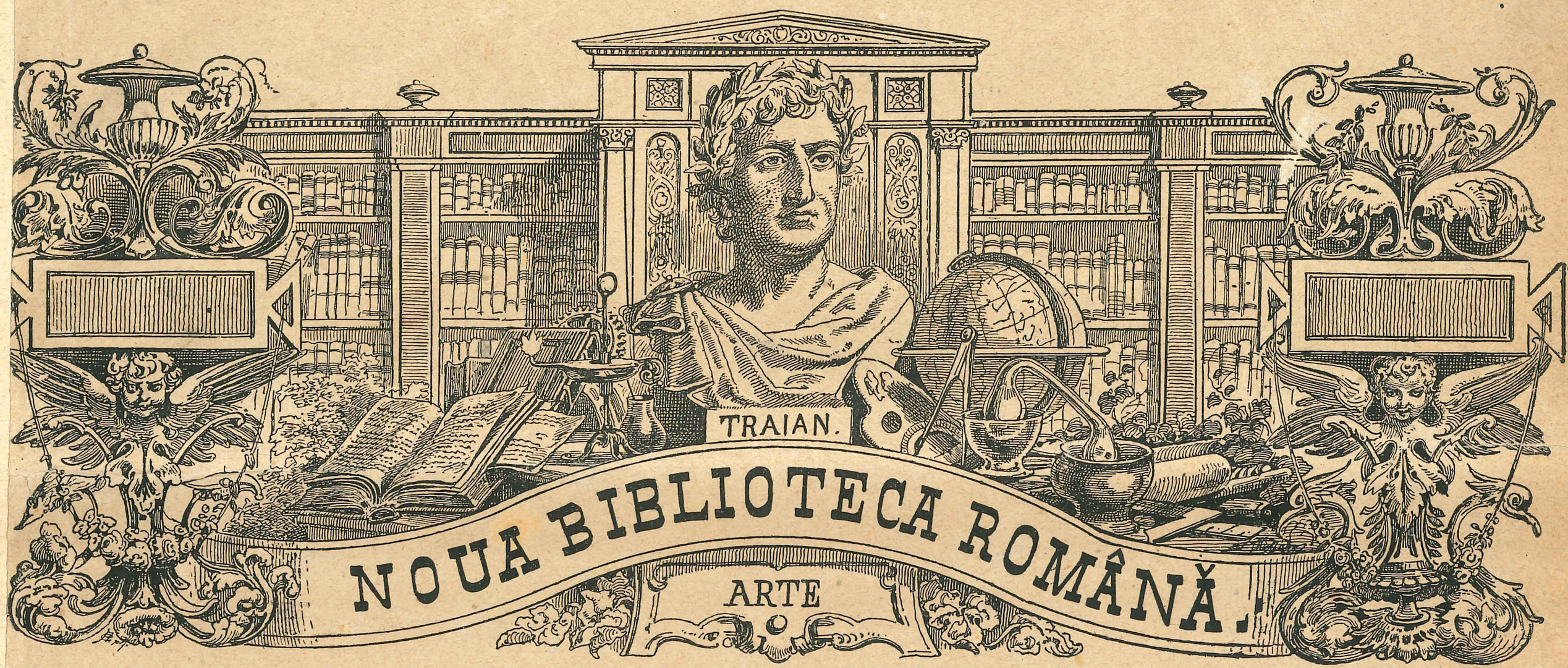

Preţul unui numĕr 30 cruceri — 75 de bani. Jurnal beletristic-literar. Abonament pe un an fl. 7, pe un semestru fl. 3.60

Nr. 1. Apare la 1 şi 15 ale fie-cărei luni. Tomul II.

Amor in vécul crâncen.

Roman istoric de THEOCHAR ALEXI.

I.

Era in ḑiua de 7 Iunie a anului 1612.

Catedrala cea mare a Saşilor din Braşov, biserica cea négră, cum i ḑic românii, gemea de mulţimea désă, care sĕ adunase in interiorul ei. Acéstă mulţime era compusă din magistratul oraşului, din sutaşii sĕi şi din norodul intreg, cu drept de vot in decisiunele asupra salutei publice.

Membrii atât ai magistratului cât şi ai instituţiunei de sutaşi, precum in fine ai intregului norod cu drept de vot, erau luaţi numai şi numai din neamul domnitor, erau luaţi din naţiunea săséscă.

Să-i privim puţin mai de aprópe pe antecedenţii acelor ómenĭ, pe care suntem deprinşi, noi cei de astăḑi, a-i considera ca pe nisce fiinţe recĭ, ca pe nisce făpturĭ urîcióse, egoiste, greuóie, cu un cuvênt, ca pe nisce ómenĭ, care nu presintă nicĭ prin exteriorul, nicĭ prin morala lor, cel mai mic indemn de un óre care interes.

Să-i privim déră.

Saşii cei de acum aprópe trei sute de anĭ, nu erau ca şi cei de astăḑi, care par' că au păstrat numai defectele strămoşilor, perḑênd mai cu totul calităţile lor.

Chiar infăţişarea Saşilor celor de acum trei sute de anĭ era cu totul alta, era cu mult mai atrăgătóre de cât aspectul Flónderilor noştri de astăḑi.

Saşii bătrênĭ purtau un costum naţional, compus din un suman lung de damast de colórea roşiă pentru nobilĭ, ér cafeniă pentru burghezĭ şi albastră pentru prostime. Nobilii aveau nasturĭ de aur şi găitane de fir de aur, un brîu tot de aur, ér de pe umerĭ li-atârna, legată cu o cheiătóre de găitan de aur o şubă albastră cu blană de samur şi cu mânecĭ lungĭ, care mai că măturau pămêntul. Lângă mânecĭ in dreptul umerilor, şuba era despicată şi prin aceste crepăturĭ îşi scoteau ei braţele lor, ér mânecile bălăcăneau góle prin aer. Ei, adică nobilii erau incălţaţi cu cisme galbene, care aveau un cioc lung, intors in sus. Iţarii, pe cât sĕ puteau vedea, erau de postav cafeniu.

In mâna stângă ţineau câte o căciulă inaltă de samur, impodobită cu un moţ de pene de cocostîrc.

Aşa era imbrăcămintea nobililor, ér burghesii de rênd aveau in loc de aur, argint, prostimea insĕ găitane de lână, fabricate de locuitorii românĭ din suburbiul Scheiu.

Portul săsesc de pe atuncĭ, după cum vedem, era dar cu mult mai pitoresc, mai expresiv de cât costumul Saşilor de astăḑi. Căcĭ compatrioţii nostri de viţă flóndrică, imitând astăḑi modele parisiane, dar nu pe cele corente, ci pe cele vechĭ de ḑece până cincĭspreḑece anĭ, presintă astfel un aspect ridicol, faţă cu ceilalţĭ ómenĭ care urméză mai de aprópe prescripţiunele reginei capricióse, numită modă.

Acum după ce am scrutat destul de amĕnunt imbrăcămintea acestor ómenĭ, să ne interesăm şi de scopul adunărei lor. Cu tóte că sĕ aflau in biserică, sĕ vedea că nu veniseră acolo pentru a asista la un serviciu divin, după cum veţĭ fi inţeles chiar de la inceput, de vreme ce vĕ spusesem că mulţimea era agitată, un epitet cu totul contrar, pentru o adunare venită a asculta cuvintele păstorului lor duhovnicesc.